

at det er muligt, at der kan fældes en saadan Dom, uden at der fra Regeringens Side, saa saare det kommer til dens Kundskab, gøres Skridt til at forandre vore Love i saa Henseende. Thi det er dog for galt, at naar Sømænd, som der bydes fordærvet Kost, klage, og det viser sig, at deres Klage er rigtig, kunne de blive dømt, fordi den Mand, der har draget Fordel af Provianteringen, og som er den egentlige Aarsag til, at Maden er fordærvet, finder paa at søgsøge dem. Det er mildest talt en mærkværdig Retfærdighed, som her giver sig Udtryk, og man vil af denne og flere andre Domme lære, hvor ringe Ret vore Sømænd have om Bord, og hvor megen Ret Kaptajnen har, den stærkt roste Kaptajn, som i Bladenes Spalter, naar der er sket Havari, eller det under Uvejre har været forbundet med megen Vanskelighed at føre Skibet i Havn, altid bliver nævnt og bliver hædret, som, naar der er bjærgget Folk fra fremmede Skibe, faar den højeste Pris, den største Belønning, medens det er Maskinmesteren, Styrmanden, Matroserne og Fyrbøderne, der have haft Arbejdet og Ansvaret. I saa Henseende vil jeg ogsaa udtale Haabet om, at den danske Udenrigsminister vil, f. Eks. naar der er Tale om Belønning af fremmede Søfolk, erindre, at de, som i Virkeligheden oftest have Arbejdet, Ansvaret og Risikoen med at bjærg Skibsbesætninger og med at føre havarerede Skibe frelste i Havn, ere den Mand, der staar for Maskinen, og de, der udføre hans Ordre, samt Søfolkene. Naar Søfolk skulle bjærges, er det en af Styrmandene og nogle af Matroserne, der maa i Baaden, ligegyldigt hvordan Vejret er. Selv om de risikere Livet, er det dem, der maa ud for at frelse andre, medens Kaptajnen i Regelen staar uden nogen som helst Risiko om Bord i sin Skude. Er der en Stand, som fortjener Ros og Ære, er det den stærkt arbejdende Sømænd, mange af vore Maskinmestre, Matroser og Fyrbødere, hvorimod det ikke kan siges om alle Søkaptajner, at det er Folk, som udmærke sig ved — skulle vi sige: almindelig udbredt Hæderlighed. Det er oplyst her i denne Dom, at Kaptajnen modtager Provision af Provianten til Skibet, men det er ikke saa ualmindeligt, at Kaptajnen ogsaa modtager Provision af Kul og Olie, der leveres, af Maskinskade, der repareres, o. s. v.

Naar man fra konservativ Side ofte har ladet forstaa, at Grunden til, at dansk Skibsfart ikke kunde betale sig, var, at der blev budt for gode Lønninger, eller

naar man har sagt: Det gaar ikke an at give bedre Lønninger, for saa kan den danske Skibsfart ikke betale sig, er dette ikke Sandheden, men den virkelige Grund er, at mange Selskaber have været og ere overkapitaliserede, og at ikke faa Kaptajner ved at betale for at komme til at føre Skib ligesom have faaet fri Ret til at udbytte Sømandsstanden og ogsaa Rederiet. Det vilde være til Gavn for Sømandsstanden, ogsaa for Kaptajnerne, for Folkene som for Rederierne, om man kunde komme bort fra den Korruption, som knytter sig til mange Sømænds Føring af Skibe, ogsaa i danske Havne.

Maa jeg i Forbindelse med Kostspørgsmaalet nævne, at det i et bestemt Tilfælde, der forelaa for Sø- og Handelsretten, af Kaptajnen blev indrømmet, at Mandskabets Føde havde vrimlet af Orme. Dog var det efter Søloven ikke muligt at ramme hverken Kaptajnen eller Hovmesteren. Arbejdstiden om Bord i Skibene er ogsaa urimelig lang. Mangen arbejdende Sømænd ved i Virkeligheden ikke, naar han skal finde Hvile og Fritid.

Der er om Bord nogle Smaaafolk, hvis Sag jeg ved denne Lejlighed ogsaa gerne vil tale. Det er Skibsdrengene og Messedrengene. Det Arbejde, der paahviler f. Eks. en Messedreng, er ganske over hans Evne. Jeg siger ikke for meget, naar jeg paastaar, at hans Arbejdsdag ofte kan være 16—18 Timer. Tidligst oppe, senest i Seng, og svage Lemmer har den lille Purk. Han faar ikke megen Søvn, han er alles Tjener. Han bliver i Almindelighed behandlet pænt, men man lægger alt for store Byrder paa hans Skuldre, og mangan Dreng faar sit Knæk om Bord. Der burde være samme Ret for Drengen, der er om Bord paa et Skib, som for Drengen, der staar paa Værksted. Han burde ikke kunne være Genstand for den Udbytning, han nu er Genstand for, ofte fordi Hovmesteren ikke har Raad til at holde en fuldvoksen Mand til at udføre Arbejdet for sig.

I øvrigt er Hovmesterens Stilling paa mange Skibe meget daarlig. Til Trods for at Levnedsmidlerne ere blevne dyrere, at Priserne paa alle Livsfornødenheder ere stegne, er paa mange Skibe Prisen for Kosten endnu den samme, og hvis Hovmesteren skal kunne klare sig og brødføde Hustru og Børn, maa han ofte tage sin Tilflugt til at købe daarlige Fødevarer. Der burde i det hele fra Lovgivningsmagtens Side træffes Foranstaltninger til at forhindre den Udbytning, som finder